N°. 48. A°. 1843.

VRIJDAG, den 16den JUNIJ.

Nieuwe Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

POST - KANTOOR.

De ondergeteekende berigt het Publiek, dat de Koloniale Schoener *Henriette Elisabeth*, gevoerd door Schipper P. HANSEN, op Zaturdag aanstaande, via de Opper- en Neder-districten *Nickerie*, de reis naar *Curaçao*, zal aannemen; zullende de Brievenmalen voor dien Bodem bestemd, op dien dag des middags ten *twaalf* uren worden gesloten.

Paramaribo, den 13 *Junij 1843.*
De Post-Beambte,
A. P. TIRION.

Buitenlandsche Nieuwstijdingen.

GROOT-BRITTANNIE.

LONDEN, 8 April.

De houders van Amerikaansche effekten, de noodzakelijkheid inziende, om niet in het bepleiten van derzelve belangen te verflaauwen, hebben vrijdag ll., door eene bezending uit hun midden, een adres, van ruim negen honderd onderteekeningen voorzien, aan den Amerikaanschen ambassadeur alhier, den heer Edward Everett, doen overhandigen.

De gezant heeft in zijn antwoord onder anderen te kennen gegeven dat het algemeen gouvernement in geene deele kon beschouwd worden als eene der partijen, die bij de contracten met de afzonderlijke staten aangegaan, betrokken waren; echter zijne grootste belangstelling betoond in het lot van al degenen die in de zaak betrokken waren; diep griefde hem vooral ook het verlies der nationale eer; de blaam op den Amerikaanschen naam geworpen had hem het verblijf in het land zijner voorouders verbitterd. De toestand, — dus vervolgde de heer Everett — van de onder hunne schulden gebukt gaande staten, van sommigen derzelve ten minste is zoo zonderling als betreurens waardig. Zij hebben zich op eene onberadene wijze gewikkeld in verbindtenissen, die voor veel grootere en rijkere maatschappijen bezwarend zouden zijn, maar te midden van eene wanhopige belemmering voor het oogenblik, bezitten zij de zekerste middelen, om zich later te kunnen herstellen. Ik neem den staat van Illinois als voorbeeld, en wat ik van dezen zal zeggen, zal, met inachtneming van het verschil der plaatselijke aangelegenheden, ook voor de overige geldig zijn. De staat van Illinois heeft zich, eenige jaren geleden, gewikkeld in de onderneming van het daarstellen van eene kanaal-vaart, van eenige mijlen lengte, tot het vereenigen der wateren van het meer van Michigan met die van de rivier van Illinois, en later nog in het maken van eenen spoorweg van omstreeks dertien honderd mijlen. Voor de werken heeft die staat meer dan twee millioenen ponst. in leening opgenomen en uitgegeven, en evenwel zijn die werken nog onvoltooid en leveren zij tot dus verre geene renten. De bevolking van dien staat is gelijk aan die van een Engelsch graafschap van den 2den rang, nagenoeg een half millioen. In gewone tijden zal dezelve eene bij uitstek welvarende bevolking wezen, maar ik houd mij verzekerd, dat zoo de Engesche belasting op het inkomen van verleden jaar, door de wetgeving van Illinois aan dien staat werd opgelegd, meer dan de helft der bevolking, die ander zins belastbaren eigendom in die evenredigheid bezit, in het tegenwoordige oogenblik van algemeene verlegenheid beneden het punt van vrijstelling bevonden zouden worden, en dat van de andere helft, slechts het geringst gedeelte dat punt eenigzins van belang te boven zoude gaan. De thans sluimerende middelen van Illinois zijn evenwel alleraanzienlijkst.

Na deze middelen uiteengezet en tevens betoogd te hebben, dat de nadeelen uit de bankbreuk van sommige der staten hoofdzakelijk op Amerika zelf nederkomen, vervolgt de ambassadeur, al weder zakelijk, aldus.

De staten zelven hebben, als gouvernementen, de grootste moeijelijkheden ondervonden van het plotseling te niet gaan van het crediet; een verlies, waarin ook zelfs de staten, die stiptelijk aan derzelver verbintenissen zijn blijven voldoen, hebben moeten deelen; het crediet toch was iets, waarop zij in menig geval, tot het vinden der middelen ter voltooijing en vruchtdragend doen worden van hunne openbare werken, alleenlijk moesten bouwen. Aan het algemeen Gouvernement der Vereenigde Staten mogt het, na de afbetaling van deszelfs publieke schuld van meer dan tweemaal honderd millioen dollars, niet gelukken eene geringe leening te sluiten in deze hoofdstad van de finantieele wereld. waarvan de overvloedige kapitalen, ware het niet uit hoofde van de bankbreuk van sommige der staten, voortdurende voor die staten zelve en voor de bijzondere personen eene onuitputtelijke goudmijn verbleven zoude zijn. Tot overmaat van ongeluk, zijn vele bijzondere fortuin in de algemeene schipbreuk mede te gronde gegaan. Ik geloof niet dat er in de wereldgeschiedenis eenig voorbeeld gevonden wordt van eenen staat, die in zoo korten tijd zoo zeer van het toppunt der welvaart in de diepte van algemeene ellende vervallen is, als nu met de Vereenigde Staten in de laatste zes jaren het geval is geweest, en evenwel Mijne Heeren, de veerkracht en de kiem tot herstel zijn sterker, dan zij, die de zaak niet van nabij kunnen gadeslaan, immer zoude kunnen gelooven.

OOSTENRIJK.

WEENEN, 26 Maart.

Brieven bevestigen de tijding, dat Frankrijk en Engeland in de Servische aangelegenheid op de zijde van Oostenrijk zijn. Men schijnt dus te hebben ingezien, hoe zeer het belang van allen verdert, aan de uitbreiding van den noordschen invloed paal te zetten. Deze oppositie zal waarschijnlijk het Russishe kabinet terughouden, om de zaak tot het uiterste te drijven. De beslechting zal, naar allen schijn, op den weg der transactie plaats vinden, hoewel tot nog toe alle pogingen zonder gevolg bleven. De Porte heeft in ieder geval eenen zeer goeden steun, anders zou zij haren tegenstand tegen de eischen van Rusland reeds sedert lang hebben opgegeven. Kundige staatslieden zijn van meening, dat men bij deze kwetsie geene zijwegen behoorde in te slaan, dewijl de noordsche mogendheid hierbij steeds weder middelen zal vinden, om haar bijzonder belang te doen gelden. Men vergeet, echter, meestal, hoe overwegend, voornamelijk bij de staatkunde van Oostenrijk, de bezorgdheid voor het behoud van den algemeenen vrede is. Hieraan heeft men reeds groote offers gebragt, en deze vrees voor botsingen is het, waarop het Russische kabinet steunt, en die ook, eindelijk, den val van het Turksche rijk zal veroorzaken. Men heeft dikwerf daarop opmerkzaam gemaakt, hoe wenschelijk het in het belang van Oostenrijk, zoo wel als van geheel Duitschland, zijn zou, dat de Oostenrijksche regering door eene krachtdadige handelwijze de Donau-vorstendommen onder hare bescherming nam, en dezelve hierdoor op eens aan den Russischen invloed ontrukte. Men voert daarbij aan, dat Oostenrijk door deszelfs stelling en natuurlijke ligging, zoo wel als door de zorg voor zijne toekomst, boven alles wordt geroepen om de beschermheerschappij in de Donau-landen uit te oefenen. In Hongarijë, waar zich de openbare meening steeds met meer nadruk tegen de pogingen van Rusland doet hooren, dringt men er zelfs op aan, dat het Oostenrijksch kabinet met geweld van wapenen in Servië zal tusschen beide komen. Maar vorst Metternich, getrouw aan zijne grondbeginsels, die slechts het behoud en de verzekering van het status quo ten doel hebben, is afkeerig van alle maatregelen van interventie. Ook moet men wel bedenken, dat in de vorstendommen slechts zeer weinige genegenheid voor Duitschland bestaat. De voortvarendheid van Rusland heeft zich daar eenen aanhang gevormd, tegen welken zoo spoedig geen andere invloed kan opwassen. Lang kan deze toestand echter niet voortduren, daar de gewigtige belangen van Oostenrijk en Duitschland daardoor bedreigd worden. Zoo lang Oostenrijk met zijne 15 millioen Slavonen en zijne heteogene bevolkingen in het Zuiden langs zijne geheele breedte door Russische provinciën omgeven is, moet het in gestadige bezorgdheid voor de uitbreidingszucht van het Pauslavismus zijn: zoo lang de invloed van Rusland die landen beheerscht, zoo lang het den Donau naar willekeur kan sluiten, is aan de herleving van den Duitsch Levantschen handel, die voor Duitschland eene levensvraag geworden is, niet te denken. Slechts wanneer eene Duitsche, of een aan de Duitsche belangen geheel verknochte mogendheid daar heerscht, mag men zulke verwachtingen koesteren. Het blijkt thans meer en meer, hoe verlammend en ontroerei,

kend voor onzen tijd de behoudende politiek van Oostenrijk tegenover het voorbaurende stelsel van Rusland is. Bij het vruchtelooze worstelen voor het behoud van Turkijë heeft men andere gewigtige belangen uit het oog verloren, en wanneer het noodlot vroeg of laat het vervallen gebouw doet ineenstorten, dan zal men onvoorbereid zijn, terwijl Rusland in alle aan de Turksche heerschappij onderworpen landen zoodanig gewerkt heeft, dat het dezelve morgen, onder de toejuiching der bevolkingen, in bezit kan nemen. Oostenrijk had den strijd om de hegemonie in het Oosten nooit behooren op te geven, evenmin als eene wijze politiek zou hebben toegelaten, dat Rusland zich daar nestelde. Uit deze misslagen zijn de tegenwoordige moeijelijkheden voortgesproten, en uit deze zal nog een geheel leger van verwikkelingen en botsingen ontkiemen, indien men er niet tijdig op bedacht is, om door beradenheid en energie eene andere wending aan de zaken te geven. Transactiën zijn bij zulk eene gevaarlijke krisis niet dan slechte geneesmiddelen, dewijl zij het kwaad, in plaats van hetzelve te overwinnen, slechts op een ander deel leiden, waar het binnen korteren of langeren tijd met nieuwe hevigheid weder uitbreekt. De transactiën in de oostersche kwetsie zijn het zekerste kenteeken van de besluiteloosheid en zwakheid der diplomatie, wier pogingen slechts daarop gerigt zijn, om de moeijelijkheden van het oogenblik te boven te komen.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, 7 April.

In de Duitsche dagbladen leest men het volgende berigt uit Rome:

» De geschillen tusschen Rusland en den Heiligen Stoel worden van dag tot dag van eenen meer bedenkelijken aard, en waarschijnlijk zou het reeds tot eene openbare breuk gekomen zijn, zoo men de gevolgen daarvan niet schuwde. De Russische diplomatie tracht voordurend de in Polen en Rusland tegen de Katholyken genomen maatregelen te regtvaardigen en den Pauselijken Stoel te overtuigen, dat de Keizer de belangen zijner Katholyke onderdanen geenzins wil benadeelen. Daarentegen meent de Pauselijke regering reeds meer dan te veel te hebben toegegeven, en acht het onbestaanbaar met de belangen der kerk, iets toe te staan, wat slechts van verre als eene goedkeuring der handelwijze van Rusland zou kunnen uitgelegd worden. Men verwacht dan ook, dat Z. H. de Paus eerlang in eene nieuwe allocutie de verdere grieven van den Heiligen Stoel tegen Rusland zal blootleggen. Dat onder deze omstandigheden de begonnen onderhandelingen geen gevolg gehad hebben, kan niet bevreemden. De Pauselijke regering moet onder anderen aangedrongen hebben op de afzetting van verscheiden bisschoppen, op teruggave der in beslag genomen goederen van de geestelijkheid en van de Katholyke kerken, welke aan de schismatieke Grieken overgegeven zijn, op de toelating van een Pauselijke nuntius te St. Petersburg en op de vrijheid der briefwisseling van de Katholyke geestelijkheid in Rusland met Rome — alles voorwaarden, die de Russische regering nooit zal bewilligen. Deze vorderde daarentegen vóór alles, erkenning der door haar benoemde bisschoppen, en verdedigde de genomene maatregelen als noodzakelijk voor de eenheid van het bestuur en tevens daarmede, dat in Polen woelingen onder de geestelijkheid ontdekt waren, die de veiligheid van den Staat in gevaar bragten. De onlangs door de Russische regering bevolen verplaatsing der Katholyke hoogeschool uit Wilna naar St. Petersburg, heeft te Rome een smartelijken indruk gemaakt. Men beschouwt dien maatregel als den laatsten en gevoeligsten slag, die aan de onafhankelijkheid van de Katholyke geestelijkheid toegebragt kon worden."

— Uit Konstantinopel dd. 22 Maart.

Wij hebben tijdingen uit Syrië ontvangen, van den 6den Maart gedagteekend. Volgens deze heeft Essaad-pacha eene uit Drusen en Maroniten te zamengestelde commissie benoemd, om over de toegebragte schaden van den laatsten burger oorlog te oordeelen, en tevens de schadeloosstellingen te bepalen. Maar van de eenen kant doen de Maroniten te groote eischen, en van den anderen kant betoonen de Drusen niet de minste geneigdheid om ook zelf het geringste te betalen.— In het dorp Bet-Meri, door Drusen en Maroniten bewoond, kwam het tusschen beiden tot geschil; men vocht gedurende verscheidene uren met vuurwapenen, en een twintigtal dooden bleven op de plaats. Essaad-pacha heeft de raddraaijers van beide partijen laten gevangen zetten.— De groote karavaan, welke Damaskus tegen het einde van februarij verlaten had, werd door de stammen der Beduinen van Anisis aangevallen, en geheel uitgeplunderd. De roovers namen hen 200 kameelen af, welke met koopgoederen, ter waarde van ongeveer 2 millioen piasters, beladen waren.— Dschibb-el-Arian, de sluwe chef der Drusen, welke den laatsten opstand aanvoerde, werd gevankelijk van Damaskus, onder een eskorte van eenige honderd Spahis, te land naar Konstantinopel gevoerd.

— Van de Turksche grenzen, 29 Maart. Naar den inhoud van het Russische ultimatum, bestaat er voor de herstelling van vorst Michaël op den Servischen kroon bijna geen hoop meer, even zeer als het zeker is, dat de tegenwoordige gezagvoerders in Servie alle kans verloren hebben om hunne heerschappij nog voor eenigen tijd, hoe kort ook, te zien voortduren. Wie zal echter geroepen worden om de, door de omstandigheden zoo moeijelijk geworden, Servische vorstenwaardigheid te bekleeden? Dit is de algemeene vraag. Behalve vorst Milosch schijnt geen uitstekend man hiertoe voorhanden; bovendien wenscht de groote meerderheid der Servische natie de terugkeering van dezen vorst, terwijl Europa wil, dat eene beproefde en vaste hand de toekomstige rust van Servie verzekere. Dat men zich in Konstantinopel eindelijk voegen zal, is aan geenen twijfel meer onderworpen, te minder daar door de jongste instructien van lord Aberdeen sir Stratford Canning bepaaldelijk gelast is de Porte aan te manen, om aan de wijze en vreedzame raadgevingen van Oostenrijk gehoor te geven, en zich aan geen gevaar bloot te stellen. In denzelfden geest, hoewel minder bepaald, luiden de jongste instructiën, welke aan den heer von Bourqueney zijn gezonden; reeds vroeger nu is het vermeld, dat Oostenrijk voor de vorderingen van Rusland het woord heeft opgenomen.

— Uit Saksen, 27 Maart.

De diepe, gapende wonden van onzen handel en van onze industrie komen met iederen dag duidelijker aan het licht. De armoede grijpt zelfs in de bedrijvigste en rijke streken om zich heen. De organen der regering kunnen het zelfs niet meer verbergen, dat niet blootelijk toevallige omstandigheden, maar bovenal dat stelsel hiervan de schuld is, hetwelk de inlandsche industrie zonder bescherming en aan de overdreven concurrentie der Engelschen een vrij veld laat, zonder van den anderen kant voor de instandhouding onzer markten en voor de opening van nieuwe wegen van uitvoer behoorlijk zorg te dragen. De verdedigers eener nationale handelspolitiek, wier gezindheid men nog op het laatste tolkongres verdacht trachte te maken, hebben op deze wijze eenen droevigen triomf behaald, daar de ondervinding met iederen dag meer bevestigd hetgeen zij reeds lang te voren voorspeld hadden. De regering heeft in Berlijn reeds vele pogingen gedaan om maatregelen tegen het Engelsche stelsel uit te werken. In de Kamers is de nood des lands eveneens ter sprake gekomen. Het ministerie doet alles, om de ellende, waar die het drukkendst wordt, te lenigen. In de Tweede Kamer stelde de afgevaardigde v. Goblentz een ontwerp voor, dat zeer geschikt schijnt het kwaad in den wortel te genezen. Hij verlangt eene vereenigde, krachtige, doelmatig geleide, Duitsche handelspolitiek, eene krachtige vertegenwoordiging der belangen van het tolverbond, tegenover het buitenland, bescherming binnen 's lands, het toelaten van industriëlen bij de beraadslagingen over de handels-aangelegenheden van het verbond, openbaarheid der verhandelingen, opwekking en versterking van den volksgeest.

— Volgens een door de dagbladen medegedeeld berigt van den Donau, 27 Maart zouden in den laatsten tijd in het zuiden van Rusland bewegingen onder de troepen hebben plaats gehad, die men in verband wilde brengen met het bekende verschil tusschen Rusland en de Porte, betreffende de aangelegenheden van Servie. — Al hetgeen nu laatstelijk, omtrent deze aangelegenheden, door Rusland van de Porte geëischt zoude zijn, wordt het volgende opgegeven: 1. onderzoek en bestraffing der bewerkers van de in Servie plaats gehad hebbende omwenteling; 2. onverwijlde afzetting van Vorst A. Georgewitsch; 3. eene nieuwe verkiezing van een Vorst, naar 's lands wetten. Tevens zou het den Sultan vrijgelaten zijn, om het besluit zijns vaders, waarbij aan het geslacht Obrenowitsch de vorstelijke waardigheid erfelijk opgedragen is, intetrekken, en, ingeval de tegen Vorst Michiël ingebragte bezwaren gegrond zijn, dezen uittesluiten van het getal dergenen, die bij de nieuwe verkiezing in aanmerking kunnen komen. Men voegt er bij, dat de heer v. Butenieff gelast is, om, indien hij binnen 24 uren na het mededeelen van dit ultimatum, geen voldoend antwoord van de Porte mogt bekomen, alle betrekkingen met deze laatste aftebreken en zich vooreerst naar Bujukdere te begeven, alwaar een russisch oorlogschip is gestationeerd.

— De verandering der betrekkingen tot China, welke zekerlijk op de beschaving en het wederzijdsche verkeer voordeelig werken zal, heeft verscheidene mogendheden genoopt, consulaten in dit vroeger gesloten rijk op te rigten. Ten gevolge hiervan zal, in het belang der natie, ook door Pruissen een consul voor China benoemd worden. Tot dezen gewigtigen post is, naar wij vernemen, onze regerings-secretaris Grube, een kundig en ervaren staatsdienaar, benoemd, die reeds in dezen zomer naar zijne bestemming vertrekken zal.

ADVERTENTIËN.

Doctor J. R. ARRIAS,

(17527) Woont thans in het Huis La. A. No. 245, aan de *Keizer Straat*, naast den Wel Edelen Heer Mr. P. SICHTERMAN.

Scheepstijdingen.

UITGEKLAARD.

Den 15den dezer, het Schip Suriname, Kapt. R. van der Meij, naar Amsterdam; lading: 421 vaten Suiker, 42 balen schoone Katoen en 61 balen Kacao.

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van BOON & Co.